

Büyük Türk Düşünürü Abdulkadir Duru'ya göre Güçlü İnsan Olmanın

Yolları Ve Ölçüler

Abdulkadir Duru'nun Fikir Sisteminde Temel Değerler

- HEDEF
- EĞİTİM
- İNSAN
- VE ÖLÇÜLER

SUNUŞ

Bu çalışmamızda kişilik ve kişilik eğitimi yönünden Örgünöz fikrinin esaslarını, anlayışımızı ve takdir ettiğimiz nispetinde özetler halinde sunmaya çalıştık. Kendimizden bir şey katmadık. Zira ona ekleyecek, onda eksik olan bir nokta yok. O, hayatın her yönüne ışık. O, fert, toplum, kişilik, eğitim, inanç, aile, yönetim gibi tüm kurumları ile bütün hayatı kucaklamış ve gerçek çözümleri apaçık ortaya koymuştur. O yüce insan, büyük düşünür Abdulkadir Duru'nun fikirlerinin yaşayışına girebilmek azminde ve gayretinde olan insanlarız. Ona ne kadar ciddiyetle eğilir, onu ne kadar takdir edebilirsek hayatımız o kadar anlam kazanıyor, yaşayışımız huzurla dolu geçiyor. Abdulkadir DURU, insanı ve insan hayatının her yönünü bütün gerçekliği ile keşfetmiş, insanı tüm yönleri ile tanımış ve ortaya koymuş bir büyük kaynaktır. Fikir sisteminin temeli insandır, insan yaratılışıdır. Temel görüşü şudur; İnsan amaçtır. İnsan kişiliği hayatın en değerli, yüce yetkili varlığıdır. Diğer tüm yaratılanlar da ona hizmete koşan, onun emrinde ve hizmetinde ona âşık olan varlıklardır. Ancak insan; gövdesi değildir. İnsan altmış sene ile altmış okkalık toprak olacak gövdesi değildir. Bu gövde içinde yetkisini gerçekleştirecek olandır. İnsan denen büyük kâinat, mücerret ve mühim bir yetkidir. Görevi de, kendine hizmete koşan tüm varlığı adalet ve güzellikle yönetmektir. İnsanın var oluş

sebebi budur... Yetkili sahiplik... İşte insanın gerçek hedefi, bu yüceliğini gerçekleştirmek, kişiliğinin değerini takdir ederek şerefli sahiplik yetkisine ulaşmaktır. Bu büyük görevinin bilincine girerek kendisinin kendi yetkisini saygı ile kabul etmesidir. Bu büyük görevin ve yetkinin sahibi olan insanın, başka türlü tatmin olmasına imkân yoktur. Gerçek huzurun tek yolu, insanın şerefli sahipliğine ulaşması yoludur. Kendi yüceliğini, kendi yetkisini, kendi teklifiğini ve eşsizliğini kendisi kabul etmeyen insanın başka yerlerde mutluluğu, huzuru bulmasına imkân ve ihtimal yoktur. Yetkili sahiplik bilincine ulaşmakla ciddi bir eğitimle gerçekleşir. Dünyaya şerefli sahip olarak gelmiş olan insanın görevini adalet ve güzellikle yerine getirebilmesi için güç lazımdır. Güçte fikirden alınır. Kişinin gücünü geliştirmesi için de, bildiklerini tatbik etmesi şarttır. Öğrendiklerini tatbik etmeyi ihmal edip lafında kalanlar pasifleşir geçersiz birer gölge durumuna düşerler. Fikri ciddi tutmayan eğitimsiz kalır. Ya eşya gibi bekler ya da gölge gibi kaybolur. Gerçek fikir adamı fikri için dost edinilir. O yüce insanın da amacı fikri ile insanları güçlendirmektir. O yüce dostun fikirlerini ne kadar ciddiyetle uygularsak o kadar çabuk gerçekleşiriz. İnsan kendi aklına göre, kendi bildiğine göre değil, aklını gerçek fikrin ilkelerine uygular kılarak bu yolda ilerleyebilir. Bunun için, fikre eğilip büyük bir önemle öğrenmek, fikrin ilkelerini, yönetim ve eğitim prensiplerini tek tek gerçekten tespit edip onlara daha ciddiyetle uygulanmak şarttır. Fikir, hayatın en büyük olgusudur. Fikir insanın tezahürüdür. İnsanlığı sevk ve idare eden, gerçek fikirdir. Fikir kaynağından çıktıktan sonra tüm insanlığın malı olur ve asırlarca yaşayan fikirdir. Onun önünü kimse tıkayamaz. Onu kimse hapsedemez, onu kimse tek kendine mal edemez. O, değer bilenlerindir. Onun üstü bir süre örtülse bile zaman gelir önündeki tüm engelleri aşar ve insanlığın önüne yine meşale olur. Biz istiyoruz ki; zamanında yaşayan bahtiyar insanlar olarak, hayatın her yönüne ışık tutan bu büyük hazineye ciddiyetle eğilelim. Takdir edip kıymetini bilelim. Bilelim de kendimizle barışa, iç huzuruna ve şerefli yetkili sahipliğimize kavuşalım. Bu kısa incelememizde; İnsanlığın aradığı huzurun kaynağını ve yolunu ona göstermek için bu sonsuz fikir bahçesinden, bir demet gül sunmaya çalıştık. Her şey kıymet bilendir. Her şey kendine değer verene koşar. Ne mutlu bu büyük ışığa koşanlara, ne mutlu aydınlanana, onun değerini görüp faydalananlara. İnaniyoruz ki; Bu fikre ciddiyetle eğilenler, bu yüce kaynakla tanışanlar, bizlerden çok daha onun önemini duyacak değerini takdir edeceklerdir. Selamlar... Saygılar...

Av. Saadettin ERBAŞ
09.08.1992
ANKARA

GİRİŞ

“Kendini yetiştirmek çabasına düşmeyen en zavallı kimsedir.”

“İnsan dünyaya, kişiliğini gerçekleştirip ona şahsiyet ve şeref kazandırmak için gelmiştir.”

İŞTE HALİMİZ

Ey İnsan;

Kendin, kendinde fark edemiyorsan, çevrendeki senin gibilerin hayatına bir eğil... Eğilde bak, ne boşluklar ne nahşluklar göreceksin. Göreceksin ki, bizler şimdilik ömrünü yaşayamayan, vakit geçirmeye yer ve vesile arayan sıkıntılı insanlarız. Kendimize iyi dikkat edersek görürüz ki, tereddütler, şüpheler, korkular içinde yaşıyoruz. Hiçbir şeyden zevk alamıyor, alsak bile devam ettiremiyoruz. Bir karar verip, biraz sonra başka bir karar verip, kararlarımızla kararlarımızı bozmak suretiyle günlerimizi geçiriyoruz. Sevmek sevmemek arasında, bilmek bilmemek ortasında ezilip kalıyoruz. Kâh mesleğimizi benimsiyor kâh da ikrah ediyoruz. Bazen dünyaya küskün, bazen de harislik ediyor, nasıl bir ortam takip edeceğimizi kestiremiyoruz. Öyle zamanımız oluyor ki; en çok sevdiğimizize en çok kızıyor, en çok kayırdığımızın düşmanı oluyor aleyhinde bile bulunuyoruz. Bazı iftihar ettiğimiz şeyleri sonra da utançla karşılıyoruz. Taa... Uzakları, gelecekleri görmek iddiası güderken, önümüzdekini göremediğimizi anlıyor, aşâğılık duygumuza cevap verecek bir ümit bile bulamıyoruz. Hem vaktimizi israf ederken acıyor, hem de vaktin nereye harcandığını hesaba katmıyoruz. En değerli vaktin ne zaman ve nasıl geçti diye sorsalar ifade ederken bile, yüzümüzün kızardığını fark edecek gibi oluyoruz. Hiç bir zaman kendi yaşayışımıza bu tamdir, böylece devam edelim diyemiyoruz. Gerçekten geriye dönüp baksak, şu güzelim ömrü nasıl bu kadar eksilttik de bizim haberimiz olmadı. Yine akşam oldu da elimizi işten çektik mi vaktimizi nerede ve nasıl geçireceğimizin telaşına düşüyoruz. Şimdiye kadar kararsız, ifadesiz, huzursuz bir yaşayıştan başka bir şey olmadı. Şimdiden sonrasının da ne olacağı kestirilemiyor. Amaçsız, hedefsiz hayat için kestirilemez de, amaçsız yaşanan hayatın bir anlamı yok. Tatminsiz, huzursuz sıkıntılı bir yaşayış... Hayır, mı diyorsun? Tatminkâr mısın? Peki, öyleyse neden içiyorsun? Tabii ki sıkıntılarını duymayasın diye. Neden gösterişe, riyaya, hileye, yalana, hafif şakalara, şuna buna takılmalara ihtiyaç duyuyorsun? Demek ki, kendinden, gerçek tatminden çok uzaksın. Belki amaçlıyım dersin. Sana göre

doğrudur, amaçlısındır. Evet, ama neyi amaçlamışsın iyi baktın mı? Peki, istersen beraber bakalım. Mevkiiye, değilse şöhrete o da değilse servete amaçlanmışsındır. O amaçların hangisine ersen elinden gidecek şeylerdir. Evet, gider elinden gider. Elinde son nefesine kadar kaldığını sayalım yine gider elinden. Son nefesinde hepsi toptan elinden gider. Gider de sana da hesap vermek kalır. Daha şimdiden yalnız kaldıkça, her sakın anında içinde yargılar başlamıyor mu? Amaçladığını eline geçirinceye kadar kırdıkların; kırıldıkların, incittiklerin, o nahoş sivri noktalar, gözünün önüne gelip dikilmiyor mu? Günlük hayatındaki onca telaşlar gelecekteki yığın yığın tasarımlar arasından etkilendiğin haller karşına çıkmıyor mu? Özel hayatına hayrı var mı onların...?Sen senden memnun musun? Sen kendine söz geçirebiliyor musun? Ne kadar gerçek saygı kazandın? İçtenlikle kimi sevdiğin? Kimler içtenlikle seni severek güven ve saygı ile anıyor? Sen kendini yaşayacak, her şeyi eğitici, bir insanı şerifsin. Şerefine mütenasip ne yaptın ki hayran... Sen ki bir kâinat karşılığı koskoca yetkili bir insan, sen ki yüce insanlığını yaşayacakken sırrına gafil oldun. O kıymetli aklı fikrine gerçek kapılarını açmadın, akıl defineni aramadan aklını beğendin, sende ne cevher'i ilahiler var keşfe geçmedin. Aklını olur olmaz şeylerle meşgul ettin, günde bir saat olsun kendine bağlayamadın. Kalbinin çabasını bırak, mukaddes duygularına eğilmeyi düşünmedin. İç dünyan da sende seni yaşatıyor, sen sana hiç bakmadan yaşadın. Muazzam varlığını, manevi yetkilerini ele almayı tasarlamadın, kaç türlü sıfatla yaşadığını seçmeyi düşünmedin, kalbinde neler dolu bakmadın. Sende seni çeşitli etkilere neler sürüklüyor aramadın. Bilmek istemedin. Sana senden yakın olan Allah'ını bilemedin. Etkisiz, katkısız, zorluksuz, sade, salim bir hayatla yaşamadın. Bir veya bir kaç insan şekline aldandın. İnsanı gövdesi sandın. Sonra da onlara yaranmak için nelere katlandın da fark bile etmedin. En basit bir hayat olayında karşına çıkan ufacık problemleri üstüne yıktın, altında ezildin. Sen, sende ezilirken seni bir başkası eziyor sanıp da, onu suçladın, seni sende kin, köle kıldı.

Sevdiğin sevebildin, iyiydi, sonrada nefretler ettin. Doğru diye yaptığının sonrada yanlış olduğunu fark edince pişmanlıklar çektin. Ömrünü pişmanlık ve ah vah içinde geçirdin. Çizilen tablo hazin ama durum budur. Şöyle bir hayatımıza bakınca görülüyor ki ilişkiler her gün biraz daha kötüleşiyor. İnsanlar arası ilişkilerimiz günden güne bozuluyor. Gittikçe güvensizleşiyoruz. Yalnızca maddi değerlere abanılıyor, gerçek değerler unutuluyor. Birbirimize inanacağımıza kuşku duyuyoruz. Güvenmenin yerini nefret, saygının yerini küçümseme, sevginin yerini menfaat almış. Doğruluğun yerini yalan, mertliğin yerini döneklilik almış. Güvenebildiğimiz kimse yok... Kendimize iyice bir bakalım neyi benimseyerek yaşıyoruz. Geçinmek... Bir geçinmeye bağlanmış

bütün çabalar, ümitler. Aman diyoruz çoğumuz, geçinelim de sonrası ne olursa olsun. Sanki bütün dert geçimde toplanmış. Yakınlık, arkadaşlık, komşuluk, ahbaplık, akrabalık, kültür, ekonomi, yurt, millet sorunlarından haberimiz bile yok. Bağımsızlık, üstünlük iddiası, önderlik gayreti arzumuz olmaktan çıkmış.

Kapışmaya koşuyoruz bizim olan dünyayı... Haysiyet, şahsiyet, inanırlık, güvenilirlik gibi ihtiyaçlarımızdan ve gerçek değerlerimizden haberimiz bile yok. Ne olacak halimiz? Böyle tek taraflı ezbere yaşamak bizi nereye götürecektir. Kendimize şimdiye kadar düşmanlık yaptık. Hiç değilse bu günden sonra kendimize dönüp gerçek ihtiyaçlarımızı tespit edelim de kendimize dost olalım. Biz bizi düşünmezsek kimse bizi düşünmez. Biz bizi var etmezsek kimse bizi var edemez. Bilelim ki biz bize yar olmazsak kimse bize yar olmaz. Dön artık kendine dön... Uyan artık rüyadan... Gerçeğe koş... Aradığın sensin, kişiliğindir. Her şeyde arayıp ta bulamadığın huzurun kaynağı sensin. Niçin sen sana dönmüyor, sen sana değer vermiyorsun? Kişiliğin kayıp sen kayıpsında neden arama lüzumu duymuyorsun? Şu muazzam insanlık nasıl aranmıyor? Nasıl aranmak lüzumu duyulmuyor? Ondan başka ne ile saadete ulaşabilirsin. Ey yüce insan, sen gövden değilsin. Sen sadece şekil ve maddeden ibaret değilsin. Sen; gövdeni taşıyan, hareket ettiren, yediren, doyuransın. Terbiye eden nizam koyan, yatıran, uyutansın. Oluşunla insansın. Her şeyin sahibisin. İraden sana ait. Sevgin sana ait. İnancın sana ait. Kudretin de bütün mahlûkun kudretinin üstündedir. Şimdiye kadar sınırlı, bunalımlı, mutsuz bir hayatımız oldu ise kendimizi gerçekten sevmediğimizden; kendimizi gerçekten tanımadığımızdan, kendimize ve sınırsız gücümüze inanmadığımızdandır. Senin seni tanıması bilmesi lazımdır. Hiç bir şeyden tatmin olamayışın, kendini et kemik sanışındandır. Kendine dönen kendini tanır, şerefli insanlığını idrak edersen, yetkili hakiki insan olur ve tüm problemlerine çare bulursun. O zaman kendine sahip olduğun gibi her şeye de sahip olursun... Hayatımızı değiştirmek istiyor ve yeter artık diyorsak, kendimize dönelim. Kendi gücümüzü görelim. Her şeyi değiştirdiğimiz gibi, düşüncelerimizi de silip değiştirebilir ve istediğimiz insan olabiliriz. Yanlış düşünce ve inançlarımızı basite almayalım. Küçük görmeyelim. Çünkü bizi yöneten onlardır. Kendimizle ilgili düşüncelerimizi değiştirdiğimizde, hayatımızın da değişmesi mutlak. Dış dünya bizim düşüncelerimize uymak için değişecektir. Hayatın bu yasasını bir defa anladık mı, gerisi kolay... Kendi kaderimizi kendimiz çizeriz. İnsan bu yetkidedir.

HEDEF

Sevgi gaye mutlak gerçektir.
Eğer kerem isen dişleri çektir.
Daha iddiayı mecnundan evvel,
Hedefi Leyla'yı bilmek gerekir.

Abdulkadir Duru

“İNSANIN TABİİ HEDEFİ ŞEREFTİR.”

Abdulkadir Duru

HA OLMUŞ, HA DA OLMAMIŞ

Kişi olup şahsiyeti bulmayan,
İnsanlığın devranını sürmeyen,
Dik boyunla alnı açık gezmeyen,
Şekliyle ha insan olmuş, ha da olmamış,

İnsanlık yolunda hali bilmeyen,
Sağlam olanları takdir etmeyen,
Kişilik yolunu tutup gitmeyen,
Şekliyle ha insan olmuş, ha da olmamış,

İnsan aşkı ile yapıp bitmeyen,
Felekle geçimi kalpten silmeyen,
Engelleri aşıp dosta gitmeyen,
Şekliyle ha insan olmuş, ha da olmamış.

Abdulkadir Duru

İNSAN OLANIN BİR HEDEFİ OLMALIDIR

Hedef kişileri var eder. Hedef insanın ömrünü gerçekleştirir. Hedefi olan hayat bulur. Hedef insanı rüyadan, gafletten gerçeğe döndürür. İnsan hedeflendikten sonra ömür kazanır. Hedef insanın var olmasını, kişiliğin şahsiyet ve şeref bulmasını sağlayan bir hayattır. Hedefi olmayanın hayatı uykudur, esarettir, köleliktir. İnsanın önce insan olması, insan olması içinde şerefi hedef tutması, hedefinin çizgisinden kıl payı kadar ayrılmaması gerekir. Şeklen insan olduğumuz gibi sıfat olarak ta insan olmalıyız. Yaratılışı insan olanın mutlak bir hedefi bir çizgisi olmalı ve kesin kararıyla o hedefe varmak yolunda bulunmalıdır. İşte ne için yaşıyoruz, bilirsek ve bu konudaki bildiğimizi de gerçekleştirirsek insanız. Böyle bir şeyden haberimiz yoksa böyle bir kök meselemizi anlayıp bilmekte istemiyorsak, yazıklar olsun ki bu şerefli biçim olan insan biçimindeyiz, yani şeklen insanız. Bu halde kalırsak yazıktır. İnsan biçiminde olduğumuza yazıktır. İnsanız insan. Bütün yaratıkların üstünde insan, nereden gelip nereye gittiğini bilmeden yaşıyorsa yazık. İnsan... Koca insan... Hem hiç olmaya müsait, hem de tam olmaya. İnsan ne olarak yaşayacağını kesinlikle belli bir hedefe bağlamazsa şerefi olmaz. O hiçtir... Hiç... Yaşamının gerçek bir hedefi olursa o yaşamının manası tamdır. İşte gerçek hedefe ulaşmayı ömürlük hedef tutmuşsak, İnsanız... İnsan... Dünya yüzündeki her varlık işte bu şerefe ulaşmak azminde ve kesin kararında olan insana hizmete koşar ve ona aşiktir. Sende senin şerefine koş. Ey insan...

İNSANIZ ELHAMDÜLİLLAH

Gölge, bitki, eşya, hayvan değil tüm bu varlıkların sahibi şerefli insanız. Şahsi şerefimizin zerresi kâinatın tümüne bedeldir. İşte bu kararımızda sabit kalmak ve bu iddiamızı ömür boyu sürdürmek, bizim hayatımızın tek hedefi ve en önemli meselesidir. Bunun için küçük düşecek, mahcup olacak hiç bir iş yapmayız. Gururumuza keder getirecek bir davranışta bulunamayız. Hiç bir şeyimiz olmasın ama yeter ki boynumuz dik, alınımız açık, yüzümüz ak olsun. Rabbimiz hiç kimsenin kabank göğsünü indirmesin...

ŞEREFİN TANIMI

Şekli insan olanın sıfatı da insan olmalıdır. İnsan deyince akla şeref gelir. Şerefın tanımı şudur; sahipliğini güven üstüne kurmak. Her işini her davranışını, her sözünü her haddi harekâtını inanılan, güvenilen bir sahip olarak sürdürüne şerefli insan denir.

Şeref dediğimiz zaman akla; ciddiyet, namus bütünlüğü, içtenlik, temizlik, terbiye, edep, hayâ, adalet, ihsan gibi özdenlik icapları gelir. Her yönüne hâkimiyet kuran, her arzusunu hâkimiyeti altına alarak her şeyine güvenle

sahip olan ve düzenleyen insana şerefli insan denir. Vicdanıyla yaşayan, vicdanından hiç ayrılmayan; doğru, dürüst, mert, alını açık, yüzü ak, göğsü kabark, mutlak saygı duyulan insana şerefli insan denir. İşine, yuvasına, eşine, yurduna, milletine, dinine, dünyasına, gönlüne, kalbine, zihnine, gözüne, kulağına, ağzına, eline, ayağına, midesine, cinsi yönlerine, düşüncesine, duygusuna, hissine, sözüne, kararına ve de sevgisine iddialı olarak inanılır, güvenilir biçimde sahip olana şerefli insan denir. Şerefli insan cazibe kaynağıdır. Herkesin sevgisini, saygısını ve hayranlığını çeker. Böyle sağlam meziyetler ve sağlam maneviyat sahibi olan ve bunları koruyarak yaşayan insanın; ne geçmişine, ne geleceğine, ne de kimin oğlu, kimin kızı olduğuna bakılmaz. O; şahaneliği ve yüceliği hak etmiş şerefli insandır.

AMACIMIZ NE?

İnsan dünyaya şerefi ile gelmiştir. İnsan en yüce yaratıktır. İnsanın bir yaratılışı vardır, ona uygun yaşamak zorundadır.

İnsansın...

Yarışacaksın, güreşeceksin, muvaffak olup övüneceksin. Onun gibi insanım ondan da daha ileride olacağım diyeceksin. Yarışla ömür, başarıyla tatmin süreceksin. Doğru, dürüst, mert, inanılan güvenilen, bilen, bilinen, sayan, sayılan olacaksın. Maneviyat bulacak, felekle güreş tutacak, yenilirken yenecek, tatminkâr mutlu olacaksın. Bizimde amacımız; her insan dirençli olsun, içten yeterli olsun. Uyanık bilgin olsun. Kendisini iyi tanısun tuttuğunu koparsın, ömrü iftiharla dolsun. İstiyoruz ki, insanım diyen herkes kendi kendini alkışlasın. Kendisini yine kendisi kutlasın. Değer yargısını işletip iradesine hâkim olsun. Böylece vicdan özgürlüğüne ulaşmış boynu dik, alını açık, yüzü ak, hür ve gür yaşasın.

Hedefe Ulaşım Yolu

EĞİTİM

(Kişilik Eğitimi)

İNSANLIĞIN GERÇEKLEŞMESİ

“Eğitim, insanın kendi ikiliği içindeki birliğe ulaşmak ve kendini başarı içinde yönetmek sanatıdır.”

“Eğitimsiz fikir, fikirsiz eğitim olmaz.”

NİÇİN EĞİTİM

Kendimize yakıştıramadığımız, insanı küçük düşürüp, mahcup eden bir sürü alışkanlıklarımız var. Her gün şikâyet ettiğimiz ve baş edemediğimiz bu yanlış alışkanlıklarımızın baskısı altında eziliyoruz. İsteddiğimiz çok şey var ki; iyi, güzel, doğru olduğunu bildiğimiz halde yapamıyor çirkin, kötü, zararlı, yanlış olduğunu bildiğimiz çok şeyi de yapmak istemediğimiz halde yine yapıyor, kendimize güç yetiremiyoruz. Verdiğimiz kararları kendimiz bozuyor, verdiğimiz sözlerden kendimiz dönüyoruz, bu halimizden utanıyor ama yine de kararlarımıza sahip, irademize hâkim olamıyoruz. Büyük bir irade zayıflığımız var. Sahip olduğumuz birçok yeteneklerimiz var, bunları açığa çıkarıp güçlü ve hükümlü yaşayamıyoruz. Ne kadar güçlü olsak da; zaman zaman, güvensizliğe düşüyor, çaresizlik duygularına kapılıyor, moralimiz bozuluyor, maneviyatımız kırılıyor. İnsanız, bütün mahlûkatın sıfatlarını kendimiz de taşıyoruz... Tüm mahlûka sahip olmak için yaratılmışız. Hâlbuki her zaman sahipliğimizi gereği gibi yapamıyor, zaman zaman boşluğa düşüyor, insanlıktan başka sıfatlarla (gölge, eşya, bitki, hayvan) yaşıyoruz. Bu da bizi sıkıyor. Müslüman'ız ama dinimizin gereklerini her yerde her zaman aynı halislikle yaşayamıyoruz. Yalnızken başka, insanlar içinde iken başka oluyor, dış tesirlere kapılarak mukaddes dinimizin çizgisinden çıkıyoruz. Kalıbımız başka, kalbimiz başka, özümüz başka, sözümüz başka olarak çoğu kez ikiyüzlü olarak yaşıyoruz. Vicdanımızla savaş halindeyiz. Şöyle içimizle baş başa kalınca kendimizden hoşnut olamıyor gönül huzuru ile yaşayamıyoruz. Kendimizi mahkûm ve tutsak etmiş bir sürü etkilerin tutkuların esiri altındayız. Hür ve gür yaşayamıyoruz.

Tereddüt, şüphe, korku, zan, hayal, meçhuller, insanın güvenini hiç indiren sıfatlar ve dünyalarda yaşıyoruz. Kimse tarafından candan saygı ile kabul edilemiyor, beklediğimiz sevgi ve saygıyı insanlardan bulamayınca da dünyaya küsüyor, feleğe kahrediyor ve hiç sayılarak yaşamaya tahammül edemiyoruz. Ezbere yaşıyoruz... Tefekkür kapılarını kapatmışız... Allah'ın verdiği en büyük nimet olan aklımızı çalıştırıp, değer yargımızı işletmiyoruz. Aklımızı olur olmaz şeylerle ve başkalarıyla meşgul ediyor, kendimizi hiç düşünmüyoruz. Hâlbuki bize her şeyden önce kendimiz lazım. Bize lazım olan çok şeyleri biliyoruz da kendimizi hiç mi hiç merak etmiyor ve bilmiyoruz.

Hepsinden önemlisi hepimiz yalnızız. Gerçekten her yönüyle inanıp güvenebildiğimiz, tüm problem ve dertlerimizi konuşup paylaşabileceğimiz bizi anlayan ve candan seven bir dostumuz yok. Bize güvenen de yok. Hâlbuki en büyük ihtiyacımız gerçek dost ihtiyacıdır. Gayesiz yaşanan bir hayatın anlamı yok. Şimdiye kadar da ciddi bir gayemiz olmadı. Kendimize yüce bir hedef seçerek ömrümüze mana, hayatımıza bir anlam kazandıramadık.

Kendimize iyi dikkat edersek, bugüne kadar hayatta hiç bir zaman kendi yaşayışımıza “Bu tamdır, böyle devam edelim” diyemedik. Hep işittiklerimiz inanıp çoğu kez, nefretle, ummakla, kızmakla, küsmekle soğuk gönülle sevgisiz yaşadık. İşte bunlar gibi daha nice sorunlar altında ezilip gidiyoruz.

Sorunlar... Sorunlar... Sorunlar...

Günlük yaşayışımızda kendimize yeterli olamıyoruz. Çünkü gerekli gücümüz yok. Sorunların üstesinden gelecek gücü kendimizde bulamıyor özümüzden alamıyoruz. Sorunların üstesinden gelmek için güçlenmek, güçlenip kendimize yeterli hale gelebilmek için de eğitim şarttır. Bu sorunların hepsini insanlığımızı gerçekleştirmek için kişilik eğitimine gerek duyar ve kesin karar verirse çözeriz. İnsan, kendi kalbinde kesinlikle bir karar vermeden ve kalbinde kesinleştirdiği o karar doğrultusunda harekete geçmeden istediği hiç bir şeyi elde edemez. Eğitime cidden karar verir gerek duyarsak; yeterlilik ve gereklilik gücünü kendimizde bulacak, güçlenip her engeli aşacak, her zorluğu yenerek, her istediğini yapabilecek, her istemediğini de yapmayacak güce ulaşacağız. Eğitim de bir bilenden, insanı gerçekten bilen ehil bir ustadan talim edilir. Kim ise, insanı her yönüyle tanıyıp ortaya koyan bir gerçek eğitimci odur gerçek dost.

GERÇEK DOST KİMDİR?

Bizi bize çağıran, bizi bize beğendirip, kendi varlığımızı maneviyat ve marifetlerle dolduran, bizi öncülüğe sürükleyendir. Gerçek dost; insan mutluluğunu keşfedip yönetim sistemine koyan, insanı tanıtan, takdirle manevi ihtiyaçlarını duyuran ve onları doyuran, maksadı sadece uyandırıp takdire geçirmek olan, bundan başka maksadı olmayandır. Gerçek dost; aklı besleyen, zekâyı hassaslaştırıp güç veren, anlayışı açan, değer yargısını çalıştırıp insanları kendilerine döndüren ve insanlara derinliklerindeki kendi değerlerini kendi güzelliklerini gösterendir. Gerçek dost; zihnimizin sade olmasına, zekâmızın kudretli olmasına, mantığımızın kuvvetli olmasına, şuuru-muzun sağlam olmasına, düşüncelerimizin sıhhatli olmasına, fikirlerimizin müspet ve kararlı olmasına, kalbimizin huzurlu ve ferah olmasına, gönümüzün sonsuzlara ulaşmasına can atan ve bunların gerçekleşmesi için gecesini gündüzünü feda eden, bütün emek ve masraflarını insan kalbi huzuru yolunda harcayandır. O dünya ve ahiret bize lazım olanları öğretir, tanıtır, lüzumsuzlardan kurtarır. Bize şahsiyet verir. Bize lazım olanları da kolayca yapabilmemizi sağlar. Huzurlu ve mutlu olmak için gerçekten özenirsek, bu ciddi talebimize göre bizim aklımıza açıklık ve kuvvet verir. Bize onun öğreteceği, kendimizi öğrenmek ve tanımaktır.

GERÇEK DOSTU NASIL TANIYACAĞIZ?

Dost; insan hayatına mutlak mana kazandıran bir kişidir. Dost deyince özel bir kişi akla gelir. Böyle yüce insanların görünüşünde açık belirtileri yoktur. Herkes gibidirler. Ancak hakiki özgürlükleri gözden kaçmaz. O kişiyi gören kim olursa olsun, tanışın, tanımasın, kendinde bir ciddiyet uyanır. Kendine gelir. O dost kişinin meclisinde bulunduğu zaman, içi en karışık en sıkıntılı olanların bile beş dakika gibi kısa zamanda içi ferahlar zihni durulur ve içinde bir sevinç başlar. Bütün mevcudiyeti ile insanları mutluluğa ulaştırmaya özünden görevlendirilmiş, bir tek insanı insanlığa ulaştırmaktan başka bir derdi ve hevesi kalmamış büyük bir manevi kuvvet kaynağı olan, akılların besin alıp kuvvet bulacağı bu insanın (dostun) ilk sözü duyulsa, işitip de duyabilen bir insanın, iç dünyasında ve zihninde bir değişiklik olur. Cidden ondan faydalanmak isteyen gıyaben bir yardım istese o istediği yardımda kolaylık olur. Şikâyet ettiği ve cidden kurtulmak istediği arzılardan eser kalmaz. İnsana yakışmayan huy ve halleri kısa sürede yok olur.

DOSTTAN FAYDALANMA YOLLARI

Böyle bir gerçek dostla dostluk, insanlara hiçbir külfet yüklemes. Öylesi dostlar ancak faydalı olmaya amaçlıdır. Başka dertleri olmaz. Bütün yaptıklarına karşılık, bizleri aktif enerjik güçlü, hükümlü, özgür örnek ve saadetli görmek isterler. İnsanları, insanlıklarına ulaştırmaya can atarlar. Onların şahsen kendileri faydalı olduğu gibi, fikir ve tavsiyeleri de, tatbik edenlerin hayatına mana kazandırır. Dostun amacı; fikri ile kişiyi güçlendirmektir. Kişinin de bildiklerini tatbik koyması gücünü geliştirmesi şarttır. Böyle gerçek dost her şeyden önce bize fikri ile muhataptır. Bunun için bu dostun fikir ve tavsiyeleri bize ulaşır ulaşmaz uygulamak zorundayız. Uygulayamadığımızdan faydalanamayız. Dostun bize bütün yapacağı, inançlarımızı tashih edip, müspet bir fikir beyan etmesidir, verdiği fikirleri ne kadar ciddiyetle uygularsak, o kadar gerçekleşiriz. Bu bakımdan, her sahada güçlenmek ve her konuda başarılı olmak için dostun fikirlerini büyük bir önem ve ciddiyetle uygulamak mecburiyetindeyiz. O dost bir inanç ustasıdır. Ondan ehemmiyet vermek nispetinde aşılırız. Örgünöz fikrinde; ehemmiyet vermek, fikrin değerini bilmek, tecrübeden sonra tatbik etmekten başka bir bağ yoktur.

İki ayakla yürüdüğü gibi dosttan faydalanmanın da iki temel ilkesi vardır.

1. Dostu öz olarak, kendi iç dünyamız kabul edip ona göre saklanmamak, açık olmak (samimiyet).
2. Tavsiyelerini akıl katmadan yapıp neticeyi dostta bildirmektir (ciddiyet). Mühim olan; söz dinlemek, tavsiyeleri pek itina ile akıl karıştırmadan yerine getirmek ve neticeyi kendisine söylemek, onun sözünü içten duymak ve

anlamadığımı tekrar tekrar anlayıncaya kadar sormaktır. Kendisine yaptıklarını sor. Aklına geleni ve ne düşündüğünü olduğu gibi anlat, en önemlisi içten ne düşündün, içinden ne duydun onu anlat. İcap ederse onu tenkit et. Sohbetle anlamadıklarımı sor, ama tavsiyelerine hiçbir düşünce, ummak gibi şeyler karıştırmadan bir an evvel yapıp neticeyi söylemeye bak. Tavsiyelerini anlamadınsa yanlış yapmamak için anladığın şekliyle anlat, şayet yanlış anlamışsan tashih edilsin. Dosta çok soru sor, iç dünyanla ilgili sorular sor. Ben bu şekil düşünüyorum, ben böyle hayal ettim, ben böyle zannediyorum, ben buna böyle inanıyorum, ben bu görüşteyim yorumum yanlış mı diye sor. Fikirlerin tashih edilsin, düşüncelerin gerçeklere göre biçimlensin.

Gerçekleşmek için fikri allerşimler yapılacak. Başka olayları değil; fikir, inanış, duyuş, hissediş, dünyalar konularında dostla konuşmalar yapılması lazımdır. Dostunla bir arada olduğun zaman seni küçültüp onu büyültme. Yanında serbest ol, yanında serbest olmazsan onun en acı karşıladığı bir şeyi yapmış olursun. Eğer böyle etkiye kendini kaptırırsan o dostu en ağır hakareti yapmış olursun. O bizim kendi gönümüzün, iç dünyamızın aksettığı bir aynadır. Aynanın karşısında küçülmek, ya da etkisi altına girmek diye bir şey olur mu? Onun için dostuna çok yaklaş ama içindeki manevi varlığı unutma. Ona saygı; sözlerine uygudur. Gövdesinin etkisine girerek pasifleşmek değil. Dostla samimi arkadaş ol.

YÜCE DOST ABDULKADİR DURU DİYOR Kİ;

1. İnsanlığa hizmet etmek, vicdanımın beni mecbur kıldığı manevi vazifem, benim için en mukaddes bir görev ve ibadettir.
2. Her ne olursa olsun bu elimle tutup, bu gözümle görmeden, bu kulağımla işitip, bu kalbimle tespit ve tasdik etmeden evet ve hayır diyemem.
3. Hiç bir zaman aldanma ve aldatma olumlarına yer verecek sinsi ve açık olaylara yer veremem.
4. Hiç kimsenin küçük düşmesine, düşürülmesine, pasifliğine, izzet-i nefis fedasına hatta korumasına rıza gösteremem.
5. Sözlerimi anlamayabilirsiniz, anlayıncaya kadar sorup, söylediğim sözlere delil isteyin, delil gösteremezsem onu kabul etmeyin.
6. Sağlam olmayan, tecrübe edilip müspete bağlanmayan tavsiyelerde bulunamam.
7. Senin gerçek insan olmanı en az senin kadar niyet etmişim ve azimliyim. Bu azmimin itişiyile, temenniler olarak, sana bazı şeyler tavsiye ederim. Tavsiyelerimi tecrübe olarak mutlaka yapmanı isterim, yaptıktan sonra da tecrübe ettiğin tavsiyemin neticesini yine bana söylemen lazımdır. İyi netice aldınsa o düşünce senin malındır. O yaşayış prensibin olur.

EĞİTİM İLKELERİ

1. Unutma. (Şerefli Sahip İnsansın).
2. Oku okut... Döne döne oku...
3. Sözü kendine konuş kendine dinle.
4. Ne istiyorsan önce kendin yap. Hiç kimseden, hiç bir sahada hiç bir şey bekleme.
5. Tespitsiz hiç bir şeye inanma. Kulağından yönetilme.
6. Anlamadığını anlayınca kadar sor. Öğrenmeye üşenme, yüz defa olsun sor. Çekinme; ilgilendiğin konuyu mutlaka kesinliğe ve gerçeğe bağla.
7. Kusur gözlüklerini kır. Beğenimsizlik yapma.
8. Ayıpları örtücü ol. Gördüğün kusur ve eksiklikleri önce kendinde düzelt.
9. Sevgi bozucu, kin ve nefret uyandırıcı, ümit kırıcı, güven sarsıcı insanları birbirinden soğutucu, moral bozucu, karamsar konuşma yapma.
10. Hayatın her yönünde güven kazanmak için yarış. Daima güven veren emin insan ol.
11. Anını yaşa... Zihnini lüzumsuz şeylerle meşgul etme.
12. Hayatına anlam ve şahsiyet kazandıracak olan kişilik ve şahsiyet eğitime hayatın kadar önem ver.
13. Gerçek fikrin bütün ilkelerini ciddiyetle uygula. Tavsiyelerini mutlaka yerine getir.
14. Bu çalışmalardan elde ettiğin faydaları, yararları ve gelişmeleri tek tek tespit et. Değerini gör. Kıymetini bil. Kendi takdirinle kendini doldur.
15. Cidden eğitime girmiş isen; Karşına içten ve dıştan bir sürü terslikler, aksilikler, engeller çıkabilir. Bunların sebebini dışta değil, başkalarında değil, kendinde, kendi sahipliğini, kendi insanlığını yaşayamadığında ara ve bu temel ilkeyi bir an olsun unutma...
Daima takdir işin, şükür aşın, ciddiyet meşalen olsun.

BİRLİKTE (TOPLU) EĞİTİM GEREKLERİ

1. Beşer kişi olarak bir araya gelin ve kopmaz bir şekilde birbirinize bağlanın,
2. Güvenilir bir başa mutlaka uyun. Uyunuz ve sadakatinizde kesin ve değişmez olun,
3. Birbirinizle çok iyi tanışın,
4. Birbirinizden habersiz, müşaveresiz, ittifaksız, hareket etmeyin,
5. Başladığımız işi hiç bir şekilde yarım bırakmayın, üzerinize aldığımız görevleri mutlaka en iyi şekilde sonuçlandırın,
6. Verdiğimiz sözleri her ne pahasına olursa olsun yerine getirin,
7. Aranızda cereyan eden söz ve olayları kesinlikle dışarıda kimseye söylemeyin,

8. Meselelerinizi kendi aranızda halledin, aranızda yabancıları sokmayın,
9. Birbirinizde açık aramayın, birbirinizi küçültücü beyan ve davranışta bulunmayın, daima birbirinizi övücü ve yüceltici olun,
10. Birliğinizin başarısı için birbirinizle fedakârlıkta ve hizmette yarışın.

SAMİMİ VE CİDDİ OL

Kendine dön...

Kusurlarını, eksiklerini gözden geçir. Kusurun varsa o kusurlarını atmaya çalış ve durma yüksel.

Kendini biliyorsun ya...

Varsa eksiğin tamamla. Kendin için ne istiyorsan önce sen yap. Bekleme.

Sen değerli insan olmayı, yükselmeyi ciddiye alırsan; etrafındaki her insan, senin farkında olmadığı bir eksikliğini bir kusurunu anlayıp tashih etmene yardımcı olur. Amacın yolunda sana hizmet eder.

Sana bu yolda herkes bir ışık olur. Yeterki sen samimi ve ciddi ol. Gerçek fikre cidden uygulu olan; güçlü irade sahibi olur. Kendindeki kusurları atar ve eksiklerini kolayca tamamlar.

Gerçek dostun tavsiyelerine uyguyu mutlak kabul eden, insanlığını gerçekleştirmekte güçlük çekmez.

Değerli insan, yüce insan, eksiksiz insan olmak için; eğitim ilkelerinin bir harfini bile aksatmadan ciddiyetle tatbik etmek şarttır.

İnsan kendisini ancak kişilik eğitimiyle kurtarabilir ve gerçek insan olabilir.

Boynu dik, alını açık, yüzü ak olarak yaşamının başka yolu yoktur. Gerçek kurtuluşun ve özgürce yaşamının tek yolu budur. Kişilik eğitimi ciddiye almazsak kurtarıcılar dahi bizi kurtaramaz.

Ancak; şahsiyetli insan olma kararımızın kesinliği ve devamlılığı, kesin kararımızın yanı sıra da azimkarlığımız ve kurtarıcı fikrin tavsiyelerine uygu ciddiyetimiz, kurtuluşumuzun kaynağı olacaktır.

Unutma ki; seni yine ancak senin azmin ve kararın kurtaracaktır. Bunun için hiç vakit kaybetmeden kişiliğimizi şahsiyetlendirmeye kesin karar verip eğitimin gereklerini eksiksiz yapmaya koşmalıyız.

Konu eğitim konusudur, şaka, naz götürmez. Kişi gerçekten insan olmak ve şerefıyla yaşamak istiyorsa, eğitime hayatı kadar önem vermelidir.

Eğitimin en kısa yolu tavsiyeleri son derece önemle yerine getirmektir.

Tavsiyelerin bir tanesi önemsiz tutulsa gevşeme oradan başlar.

En ufak bir ciddiyetsizlik ve önemsemeyiş eğitimi amacından uzaklaştırır. Sorun bu kadar açıktır.

Fikirden aldıklarını hemen uygulamaya geçirmeyenlerin yaşantısı hayale dönüşür.

Dost fikrin tavsiyelerini büyük bir ciddiyet ve önemle uygulamayı unutanlar, neye geldiklerini bilmez boş geri giderler.

EĞİTİMDEN ELDE EDİLECEK SONUÇLAR

“Tüm varlığın aşık olduğu ve hizmetine koştuğu, cazibe kaynağı herkesin sevgisini saygısını ve hayranlığını çeken insan...”

NİÇİN İNSAN?

Çünkü insanlığını gerçekleştirirsen, gerçekten yeterlilik ve gereklilik gücünü kendinde bulacak, zekânı güçlendirip yeteneğini geliştirecek her engeli aşacak, her cefaya katlanıp başarıyla sonuçlandırarak, her güçlüğü yenecek, her istediğini yapabilecek ve her istemediğini de yapmayacak güce ulaşacaksın. İnsanlığını gerçekleştirirsen; dirençli, içten yeterli, uyanık, ayık, gerçek bilgili, tuttuğunu koparan, hiç bir etki ve dış tesir altında kalmadan yalnız özüne dayanıp, kendi inandığın gibi yaşayacaksın. İnsanlığını gerçekleştirirsen; dürüstçe yaşamının tadını alarak, daima doğruluğu, mertliği, kendine rehber edinip adalet ve ihsan üzere yaşayacaksın. İnsanlığını gerçekleştirirsen; haysiyet, şahsiyet ve şeref sahibi olarak her zaman boynun dik, alnın açık, yüzün ak, özgürce yaşayacaksın. İnsan olarak yaşarken; derinliklerinden güven fıskıran, hiçbir suretle güven sarsmayan, dirençli, güçlü, himaye edici, yönetici, adalet ve güzel düzenlemesiyle yaşatıcılığını sürdüren, maddi değerleri doğru kazanıp kutsal değerler yolunda harcayan, insanlığı karanlıktan kurtarıp, refaha ulaştırmaya can atan olacaksın. İnsan olarak yaşarken; güçsüzlere güçlenme yolunu gösteren, maddeyi güvenin ardından koşturan, ciddiyetle vücutlaşan, anlayışı her an gösteren, kimseden anlayış beklemeyen, her olumluyu her zaman takdir eden, kendisi için takdir beklemeyen, her zaman yardım eden, kendisi yardım beklemeyen, tüm mahlûka ilahiyi sevgi, şefkat ve muhabbetle kucaklayan olacaksın. İnsan olarak yaşarken; akşam geleceksin evine hem de gövdenle birlikte geleceksin, çünkü insansın. Günün sinsi maceralarla geçmedi, zihnini bulandıran bir şey olmadı. Onun için daha çok iş yaptın hem de yorulmadın. Küçük düşmedin, düşürmedin. Düşene düşürmek isteyene yol vermedin. Erkekçe yaptın ne yaptınsa.

Seni kınayan yok, senin kınadığın da yok. Aldanıp aldatmaya paydos demişsin, onun için kazandığının sefasını sürecek, sürdüğün sefayı da duyan olacaksın. İnsan olarak yaşarken; daima neşeli, maddeten de zengin, her istediğini özbe öz kendine uygulayan, hiç bir zorluk çekmeden yaşayan, her mahlûk tarafından sevilen, her varlıktan hürmet gören, her şeyin inceliklerini gören, nezih, hassas, kibar, nazik, vakur, kimseden incinmeyen, kimseyi incitmeyen, bütün güzelliklerle kendini doldurup taşacak ve kendini kendin özden

saygı ile kabul eden olacaksın. İnsan olarak yaşarken; her bakımdan bağışlayıcı, her gerektiği anda himaye edici, yaşça küçüklere övünç örneği, ortamının güven kaynağı, doğruluk, dürüstlikle sınavını birincilikle veren, sömürme, sömürülme alçalmasının olaylarını değil lafını bile unutturur olacaksın.

İnsan olarak yaşarken; ortamına ve toplumuna haklı başarılar yarışı açan, her davranışıyla efendilik ve nezaket icat eden, toplumunu enerjik ve örnek insan olmaya çeken, içtenliğin ciddiyetiyle her işini her ilişkilerini yürüten, hayatı boyunca yüzyıllara uzanacak eserler meydana getiren, yurdunun milletinin değerlerine değer katan olacaksın.

İnsan olarak yaşarken; insanları kendi seviyesine çıkararak, hatta üst düzeylere çıkmasını isteyen, güçsüz insanların yanında olan, onları güçlüden fazla tutup gururlandıran, onlara güç kazandırıp güçlüler yarışına sokan, insanların dertlerine deva olan, zalimi sindiren, mazlumu yükselten tutumuyla her bakımdan büyük cesaret göstererek istismları ve gerçek dışı olumları yok eden, insanları cesarete, yiğitlikte, doğrulukta haklı başarılarla yarıştıran, ekonomide sıfırdan imkansız olmayı öğütleyen, insanların yaratılışları doğrultusundaki sahipliklerini gerçekleştirmek için güç kaynaklarından bütün insanları nasiplendiren olacaksın.

İnsan olarak yaşarken; hayatın her yönünde doğruluk, mertlik örneği olan, gördüğü kötülüğü hemen affeden, hatta kusura bile bakmayan, bir iyilik etse unutan, dahası var iyilik yaptığı insanlar kabul etti diye minnet duyan, sanki iyilik etmemiş de iyilik yaptığı adamdan iyilik görmüş gibi davranan olacaksın.

İnsan olarak yaşarken; kimseden yardım beklemeyen, herkese yardım etmek için can atan, herkesin derdini dinleyen, kimsenin sırrını kimseye sezdirmeyen, ağzından bir söz çıksa o sözü hayatı pahasına da olsa aynen yerine getiren olacaksın.

İnsan olarak yaşarken; kendine son derece güveni olan, kendine güveni olduğu için en kaypak insanlarla bile iş yapmaktan çekinmeyen, kendisine kötülük edenlerden bile zarar görmeyen, kötülerini eğitmek yolunda olan, üşenmeyen, bıkmadan azimle çalışan, tuttuğunu koparan, başladığını tamamlamadan bırakmayan, her işin en kolay, en çabuk tarafını bulup yapan, her davranışında içtenliği değişmeyen olacaksın.

İnsan olarak yaşarken; dostluğu son derece dostluk, sözleri yüreği gibi açık olan, verdiği kararlar isabetli, sözleri değişmeyen hiç bir şeyden yılmayan hatta yorulmayan, tuttuğu işte en ileridekilerle yarışan, mutlaka başarılarını en üst seviyede sonuçlandıran olacaksın.

İnsan olarak yaşarken; haysiyeti için yaşayan, inanılmasında kimseyi yanıltmayan, uyanıkların örnek alacağı kadar uyanık olan, kişiliğin örneği olan, bir kimsenin kendisine işi düşse kendi işinden önce işi düşenin işini yapan,

hem de gerçekten canı gönülden yapan, insan haklarının her türlüünü bilen, güzel muameleler yapan, hiç bir surette haktan, adaletten ayrılmayan, sahipliğini adalet ve güzellik ilkelerine dayalı olarak yürüten olacaksın.

İnsan olarak yaşarken; gizli yer ve gizli iş bilmeyen, her işi açık ve her yerde gönül dar olarak yaşayan, namusun tamamında icraatçı, en ufak bir taviz vermeyen, en çok hürmet ettiği zizzet-i nefis olan, kişilik ve kişiliğin toplumda gerçekleşmesi için var gücüyle çalışan, bir tek insanı insanlığına ulaştırmaktan başka hiç bir şeyden haz ve hoşnutluk duymayan, insanları güçlü ve hükümlü görmekten başka bir derdi olmayan olacaksın.

İnsan olarak yaşarken; gereken yerde baboşca harcayan, gereksiz bir kuruş, bir çöp bile zayı etmeden, ne kadar çok kazansa da dar gelirli bir kimse gibi harcamalarını yapan, geri kalanını insanlığın kalbi huzurunun devamı için sarf etmekten çekinmeyen olacaksın.

İnsan olarak yaşarken; mukaddesatına önemle eğilen, maneviyat anlayışı müspet olan, inançların müspete bağlanması için var gücüyle çalışan ve hizmetini esirgemeyen olacaksın.

İnsan olarak yaşarken; kimseyi kusur gözüyle görmeyen, herkesi insan olarak mütalaa eden bilgiye önem vermesi, son derece ehemmiyetli olan fikrin sağlığını seçen, soruları tecrübesiyle cevaplandırın, öğrenmekten kendini alamayan, ne kadar bilmişliği olursa olsun, varlığını yine bilmeye öğrenmeye talebelik eden, ömrü olduğu sürece tahsiline ve talimine devam eden ve her türlü beşeri münasebetlerini de içtenlikle eksiksiz yerine getiren olacaksın.

İnsan olarak yaşarken; seni tanıyanlar inanarak sevecek, sen de her insanı maldan paradan çok seveceksin. Hırsın doğruluk hırsı olacak, onurun dolup taşacak. Beğenip, saygıyla sevenlerin çok olacak.

Paraya mala tapmayıp, insana kıymet vereceksin. İnsana kıymet verişinde önce kendinden başlayacak. Sen kendi şeref ve haysiyetini maddeden önde tutacaksın. Onun için seni kim olsa beğenerek sevecek. İnsan olarak yaşarken; hiç bir bakımdan hiç kimseye küçük düşmeyeceksin. Boynun dik, alnın açık, yüzün ak yaşayacaksın. İnsan olarak yaşarken; hayatın her yönünde uyanık, sağlam, örnek insan, yüce insan, sözle değil içtenlikle çok iyi bir insan olacaksın. İnsan olarak yaşarken; sevgilerin, muhabbetlerin deryası, gönüllerin sultanı, kalplerin fatihi olacaksın... Böyle bir insan sevilmmez mi? Böyle yüce, içten bir insan olmaya hasret çekilmez mi? Ona ulaşmaya can atılmaz mı? Sayılarak sevilme ne demek? Herkesin kalp kapısı sana öyle açılıyor ki, beğenimli ve saygılı sevgiler içten içe akıp senin kalbine dolacak. İçten ve maksatsız sevgilerin etkisiyle olan temiz niyetler, düşünceler... Bütün bunların verdiği sevinçler ve şükran ifade eden içtenlikler... Ne demek. Derinliklerimizde bu his ve duyumları iyi izlemek gerek. Saadet sevgileri ne demek? İzaha sığar mı?

Ey yüce insan...

Yaşamının gerçek hedefi insan olmaktır. Var oluşumuzun nedeni insanlığımızı tahakkuk ettirmektir.

İşte gerçek hayat budur. Tatlı hayat, doyulmaz, bıkmaz hayat. Bundan başkası boştur ve hiçbir hiç.

Dünya yüzündeki her varlık insana âşıktır ve ona hizmete koşar. Sen de sana koş ey insan...

Sen koca bir sultansın sultan.

Derinliklerine ciddiyetle, merakla eğil. Göreceksin ki daha ne güzellikler ne cevherler var orada.

Durma koş derinliklerine. Derinliklerindeki insana. Çünkü aradığın saadetin, huzurun, aşkın kaynağı orası.

BAŞARININ YOLU

Onlar da bizim gibi bir insandı. Onlar da bizim gibi sıfırdan başlamışlardı. Onları maddi ve manevi zenginleştiren, geliştirip, olgunlaştırıp büyüten Allah (c.c) ne ile büyüttü? Kati bir düşünce, sağlam ve kesin bir inanç ile büyüttü. Bu da, o büyüyen insanlarda değer yargısının işlemeyle oldu. Allah'ı Zülcelâlin bize de onlar gibi akıl, fikir, irade ve sağlık verdiğini görüyoruz. O halde kendimize dönelim, kendi sağlığımızın, kendi aklımızın, kendi fikrimizin değerini iyice bir takdir edelim, görelim. Görebilelim.

Biz de onlar gibi yüce Allah'ın yetkili sahip kullarıyız diyelim.

Bilelim ki; tek düşünce sahibi kim olursa olsun mutlak başarıya ulaşır.

Tekleşmiş düşünceye ve kesin karara yüce Allah'ın yardımı mutlaktır.

Özetle; her alanda insan için başarı, düşüncelerin tekleşip, tek bir konu üzerinde toplanmasıyla olur. Bu gerçek yaşayış kanununu bir an olsun unutmayalım... İnsanlık şerefine ulaşmaya kesin olarak karar veren ve bu kararını ciddiyetle uygulayan, mutlaka şerefine ulaşır ve mesut olarak yaşar...

SONUÇ

İnsan amaçtır. Oluştta en yüce varlık olan insanın özgürce yaşaması için, kendi hayatına kendisi yön vermeli ve kendi hayatını kendisi düzene koymalıdır. Bunu gerçekleştirecek güç kendi özünde mevcuttur. Dünyada insan için imkânsızlık yoktur. En büyük imkân da akıldır. Bu gerçeği kabul etmek hayatımızın ve insan olarak yaratılışımızın şartıdır. Oluştta yüce olan her insan, kendi yeteneğine, kendi gücüne inanmalı, kendisinin şerefli sahip olduğunu kabul edip bu iddiasını gerçekleştirmeye koşarak, kendi hayatına kendisi yön vermelidir. İnsan kendi özündeki bu yeteneği ve bu gücü kişilik eğitimi ile açığa çıkaracaktır. Bunun için vasıta, insanın öz yapısını çok iyi açıklayan, insan yaratılışına uygun Örgünöz fikridir.

Hayatını gerçekten samimiyetle düzene koymak isteyen insan, eğitici fikrin tavsiyelerine ciddiyetle eğilmelidir. En ufak bir önemsemeyiş ve ciddiyetsizlik, eğitimi amacından uzaklaştırır. Kendi güçlerini açığa çıkarmak isteyenler, Örgünöz fikrinin prensiplerini uygulamaktan ve kendi yapacaklarından başka meçhulden bir şeyler bekliyorlarsa daha eğitimin hayalindedirler. Uyanıp kendilerine gelmeleri ve eğitimi ciddiye almaları şarttır. Fikri bilmiş olmaları bilinç değildir. Eğitimsiz fikir tek başına bir sonuç vermez. İnsanlar çok güzel izahatlar yapsalar, biliyor görünseler de, fikrin ilkelerini uygulamayı ciddi tutmuyorlarsa daha uyanmamışlardır. Kişiliğini şahsiyetlendirmek ve güçlendirmek yolunda eğitimi ciddiye almayanlar, bir tutup bir bırakanlar sayılıyor demektir. Özetle; İnsan, eğitici fikrin tavsiyelerini günlük yaşantısında, iş ve mesleğinde, evinde, toplumunda ciddiyetle ve önemle uygularsa, kısa bir sürede kişiliğini şahsiyetlendirir ve bu yolla her istediğini yapacak, her istemediğini de yapmayacak güce ulaşarak, şahane, şerefli sahip insan olarak, özgürce yaşar...

“Sağlam dost seçemeyen insan rotasız bir gemi gibidir.”